

pattust puhtaks (1 Joh. 1, 7), ja on weepesemise läbi puhtaks pestud, se on püha ristmise läbi ja se püha Waimu ande läbi, mis ristimises sala oma tööd teeb, et tal ei peaks olema ühtegi wiga, ega kortsu, ega muud selle sarnast, waid et ta peaks püha ja laitmata olema (Ew. 5, 26. 27. Tim. 3, 5), teisels, ta saab ühte puhtu uendud ja finnitud pühaduses selle läbi, et temas pruugitakse püha salausi, kelle läbi antakse risti inimestele, kui meie juba ütlesime, õnsaks tegijat Jumala armu annet, peale sedaka Jumala sõna ja palwe läbi, mis loetakse iga päew Templides, kelle läbi pühitsetakse, Apostli tunistuse järele iga Jumala loom (1 Tim. 4, 4. 5); kolmandaks, ta wijab ennast puhtaks kõigest rojusest, ja pühitseb ka selle pärast Jumala nimel omad templid ja muud tema asjad, ja ka need elu majad, kus tema lapsed elawad, peale sedaka tuult, ja wet ja sööma asju, mis nemad sööwad; neljandaks, ta kannab iga wiisi oma laste Jumala-kartliku elu ja nende lunastuse eest wolt, ja selle pärast: a) tuletab neile Jumalat meele, õppetab neid usku tundma ja kuidas peab Jumala kartlikult elama ja sunnib neid igawest õnsust taga otsima, ja kõike seda teeb ta mitte üksi oma sõna läbi, — mitte üksi oma lugemiste, laulu laulmiste ja õpetuste läbi, waid ka oma wiiside, püha teude ja nende kujud läbi, kus on Jumala teud, Tema meele päralsed inimesed ja ka se üles maalitud, mis saab pärast surma õigede ja pattustega saama; b) ta puhastab neid pattust ja finnitab nende waimu nende sõdimises lihaga mitte üksi pattu kabetsemise ja salalikul wiisil Kristusega ühendamise läbi, waid ka enese ära surmamise (piinamise) läbi, — paastude, walwamiste ja mõne muu ea tööd läbi, mis muud kirikud, nagu Lutteruse kirik, ei jalli; w) ta trööstib oma lapsi pühast elus ja palub neile Jumala käest Tema armu abi ise otse kobe ja ka Tema püha inimeste läbi, kes seiswad, Johannesese se Jumala sõna tundja tunistuse järele, Ju-

mala auujärje ümber ja teewad oma palwid tema ees nende eest, kes maa peal elawad (Joh. 3. Im. 5, 6. 8. 8, 3. 4); g) ta kannab kui üks wolekandja ema nende lunastuse eest wolt mitte üksi nende elu aeal, waid ka pärast nende surma; sellepärast saadab ta neid oma palwetega tulewa ilma ja palub armulist Jumalat, et ta annaks nende ingele ühe rahu paiga taewa riigis, sest ta usub, et Jumal ei ole mitte üksi elawatte, waid ka surnutte Jumal: sest kõik elawad Temale (Luk. 20, 38); niugune püha kiriku wole kandmine oma laste pühitsemise ja lunastuse eest ei jää tühjaks, waid ta teeb seda, et palju tema laste ulgast, kes oma lunastuse eest wolt kandwad, saawad tema õppetuse ja juhatamise järele wäga pühaks ja taewa riigi osaliseks. Seda tunistawad need pühad mehed üles, kes nagu ütlesid meie Kirikus ja näitsid oma pühadust selle läbi, et naad tegid Jumala wäe läbi mitmesugusid imetegusid, kui aga nende käest kõwaste paluti. Se on ka tõsi, et meie Kirikus on ka küllalt pattusid; aga selle juures ei ole ta siidi, sellepärast et ta ei õppeta kedagi pattu tegema, waid kaitseb iga ühte pattust, — seda teeb meie lunastuse waenlane, kes küllwad Jumala põllu peale ohakad puhta nisu sekka (Math. 13, 25). Niuguses suures kofas, kui Jumala kirik, on mitme sugused riistad; Apostel räägib, et seal on mõned riistad kullased ja mõned õbesed, aga mõned jälle puused ja kiwised, — need on pattused ristiinimesed (2 Tim. 2, 20). Esimeses ristiusu kirikus oli ka küllalt pattusid inimest (Joh. 4, 1—8. 2 Kor. 12, 20. 21); Apostlittegi ulgas oli Judas äraandja. Aga et meie kirikus ilmuwad pattuste ulgas selle kurjuse aeal, kus seisab Apostli tunistuse järele kõik maailm (1 Joh. 5, 19.) suured õiglased inimesed, keda ta kannab nagu mõnda wilja Jumala auuks ja kiiduseks (1 Wilip. 1, 11), et küll meie lunastuse waenlane seisab selle wastu se kõik näitab, et meie kirik on tõeste püha ja üks õnsaks tegija kirik; muidu ei oleks